

Mảnh Sứ Vỡ

Năm tôi vào khoảng mười bốn tuổi, một hôm mẹ tôi đi vào thành phố và bảo tôi ở nhà trông mấy đứa em. Ngay khi mẹ tôi vừa lái xe đi, tôi liền chạy vào phòng ngủ và lén lút lục lọi các ngăn tủ của mẹ.

Ở ngăn trên cùng, ngay dưới lớp quần áo người lớn tỏa mùi thơm ngát, tôi tìm thấy một hộp nữ trang nhỏ bằng gỗ. Cả một kho tàng hiện ra làm tôi mê mẩn, nào là chiếc nhẫn hồng ngọc của bà di thân yêu tặng, đôi bông tai ngọc trai vốn là của bà ngoại để lại, giải lụa buộc tóc ngày lễ thành hôn của mẹ mà mẹ đã bỏ ra để phụ việc đồng áng với cha tôi.

Tôi mang thử tất cả những thứ ấy, trong trí óc hiện ra hình ảnh rực rỡ của chính mình cũng diễm lệ như mẹ và tưởng tượng mình sung sướng biết bao khi có được những đồ vật tuyệt diệu như thế. Thế rồi tôi thấy một vật ẩn dấu dưới một miếng nhung đỏ. Tôi gỡ miếng nhung lên và phát hiện một miếng sứ vỡ màu trắng. Tôi cầm miếng sứ lên. Trời đất ơi, mẹ giữ mảnh vỡ này để làm gì? Nó lấp lánh dưới ánh sáng và chẳng gợi lên một câu trả lời nào.

Một vài tháng sau, trong khi tôi đang bày bàn ăn thì bà Marge, một người hàng xóm, gõ cửa. Mẹ tôi đang bận làm bếp, bảo bà ấy cứ đi vào. Nhìn bàn ăn, bà Marge nói: "Ồ, chị có khách. Thôi để bữa khác tôi ghé chơi." "Không, chị cứ vào đi." mẹ nói. "Có khách khứa nào đâu." "Thế chị chẳng đang bày đồ sứ ra đây ư?" bà Marge nói. "Tôi thì chẳng bao giờ để lũ trẻ đụng vào đĩa chén kiểu của tôi đâu!" Mẹ cười lớn: "Tối nay gia đình tôi có bữa ăn đặc biệt. Minh trang hoàng bàn ăn đãi khách thì tại sao không làm thế cho gia đình mình?" "Thế nhưng những đồ sứ đẹp để như thế kia!" bà Marge tỏ ý tiếc. Mẹ nói: "Có đáng gì đâu một vài cái đĩa vỡ so với niềm vui được dùng chúng." Rồi mẹ nói thêm: "Và lại, mỗi mảnh sứ vỡ sẽ có một câu chuyện để kể lại."

Đoạn mẹ lấy từ trong tủ chén đĩa ra một cái đĩa cũ đã được gắn liền lại: "Cái này vỡ hôm tôi đưa Mark từ nhà thương chữa bệnh về. Hôm ấy trời lạnh và gió quá chừng! Judy chỉ mới sáu tuổi, thế mà nó lằng xằng muốn giúp một tay và đã đánh rơi cái đĩa khi mang tới bồn rửa chén." "Lúc đầu tôi nổi sùng, nhưng rồi tôi tự nhủ: "Ồ, có đáng gì đâu mà để mất vui trong ngày đón em bé về." Chẳng những thế mà mọi người trong nhà đều lấy làm thích thú ngồi gắn lại những mảnh vỡ của cái đĩa."

Bà Marge tỏ vẻ không tin. Mẹ lại đi tới tủ chén bát lấy ra một cái đĩa khác. Cầm cái đĩa lên, mẹ nói: "Chị thấy cái chỗ vỡ trên miệng đĩa này chứ? Sự việc xảy ra năm tôi mười bảy tuổi."

Giọng mẹ dịu dàng: "Dạo ấy, vào một ngày thu, các anh tôi cần người phụ giúp để chất hết cỏ vào kho. Và họ đã muốn một chàng trẻ tuổi đến làm việc. Anh chàng có dáng cao thon, với đôi tay lực lưỡng và mái tóc dày màu vàng hoe. Nụ cười của anh chàng thật là tuyệt vời. Các anh tôi đều khoái chàng ta và mời ở lại ăn cơm. Khi tôi được xếp ngồi cạnh anh chàng thì trời đất ơi tôi cơ hồ muốn xỉu."

Chợt nhớ ra rằng mình đang kể chuyện tâm tình với mấy cô con gái yêu và bà hàng xóm, mẹ tôi đỏ mặt, vội vã nói tiếp. "Vâng, thế là chàng trai trao cho tôi cái đĩa ăn của chàng và nhờ tôi lấy giùm thức ăn. Tôi luống cuống đến nỗi làm cái đĩa tuột khỏi tay, chạm mạnh vào thổ đựng thức ăn."

"Tôi thì tôi quên quách cái chuyện ấy đi, chẳng bận tâm nhớ tới làm gì." Bà Marge nói. "Ồ, không đâu." mẹ tôi đáp lời bà. "Khi chàng trai sửa soạn ra về, chàng tiến lại phía tôi, trao vào bàn tay tôi một mảnh của cái đĩa sứ vừa bị vỡ. Đoạn chàng mỉm cười, không nói một lời. Vẫn cái nụ cười quyến rũ ấy. Một năm sau, tôi và chàng làm lễ cưới. Bây giờ, mỗi khi nhìn lại mảnh sứ vỡ ngày nào, tôi lại bồi hồi cảm động nhớ lại buổi đầu tiên gặp gỡ chàng."

Thấy tôi nhìn sững bà, mẹ tôi nháy mắt với tôi. Rồi mẹ cẩn thận cất cái đĩa vào chỗ cũ, đằng sau những chồng chén đĩa khác, một chỗ hoàn toàn riêng biệt.

Tôi chẳng thể nào quên được cái đĩa có mảnh vỡ ấy. Chờ tới một dịp thuận tiện khác, tôi lại vào phòng mẹ và lấy ra cái hộp nhỏ đựng nữ trang ra. Mảnh sứ vỡ vẫn còn nằm ở đó. Tôi quan sát kỹ. Đoạn tôi chạy vào tủ chén đĩa trong bếp, bắc một cái ghế đứng lên, lấy cái đĩa sứ vỡ xuống. Đúng như tôi nghĩ, cái mảnh vỡ mà mẹ tôi trân trọng cất giữ là ở cái đĩa mà mẹ đã làm vỡ vào cái ngày

gặp cha tôi lần đầu tiên.

Giờ thì tôi đã hiểu, và với lòng quý trọng, tôi cắt mảnh sứ vỡ vào đúng chỗ của nó trong hộp nữ trang.

Câu chuyện tình khởi đầu bằng miếng sứ vỡ ấy đến nay đã qua năm mươi bốn năm. Và cũng mới đây thôi, các em gái tôi hỏi xin mẹ có thể một ngày nào đó trao cho các cô ấy chiếc nhẫn hồng ngọc làm quà tặng. Một cô khác thì xí những bông tai ngọc trai của bà ngoại để lại. Riêng tôi, tôi chỉ muốn xin vật mà mẹ hằng trân trọng cất giữ như hồi ức của một đời nông nản thương yêu. Đó là mảnh sứ vỡ.